

Kai ju pidi Juhanile naeseks saama ja Peetri suure waranduse valitsejaks jáama, siis emalgi enam waewa ei oleks parta. Õhtufs vast joudis Kai jálle koju.

Sel samal õhtul oli Leena kiriku-ajal läinud ja oma wanemate haua peal nutnud. Ilm oli wååga kena, sestap jái tema veel tuule käte due peale ja ištus puude olla pinggile. Juhan juhtus kaa sinna tulema. Ta tunnis ta temale oma armaštust tema vastu, ja palus, et tema teisele ei pidanud minema. Ja Leenu töötas kaa, temale ja ei killelegi muule minna.

Waata, seal kuuldi midagi liikuwa. Landa nurga taka ostuks koi lagedale. Tema oli kõit kuulnud, mis need mõlemad teine teisega olid kõnelenud. Gi ta lausunud sôna, aga wiha täis läks ta neist mõõda tua poole ja mõtles iste eneseks: „Ommeti on töö, mis ema rádkis!”

Teisel pühapäeval oli Raie kõõgi-kord. Triinu ja Leena olid kiriku läinud, Juhan jálle Kiwimäele leikuse ajaks kaks kolm päiviliist palkama. Tuba Raie ema ostuks kõõki. Tulus oli tema

ita teise kõe põlle alla hoidnud, ja nüüd tömbas ta tütre silma ete fakt walget peent rati-
kut, kohtumehe nimi peal. Kohre töttasid mõle-
mad Peetri suure tuppa. Sai see tehtud siis läksid nemad kambrist välja, Kai kõõfi, aga
ema oma koju.

Qouniks olid need kolm naesterahvast üksi leiba wõtmas, sest mõlemad kodused sulased olid oma sugulašte juure läinud. Juhan oli Kiwimael ja Peeter oma linnu puudega kaugel ára. Kai oli nagu norus; ei ta västanud teistele muud kui: Ja! ja: Gi! ja ütles enese pea walutawa. Võross sõõma puhastas Kai sõõma riistad ja Leena luges Triinule Piiblist. Õhtul tuli Juhan koju, wana Triinu heltis waratselt puhkama, aga Juhan ja Leena ištusid jálle due pinggil, kunni õb: waht hakkas oma sarmega puhuma.

Mådal läks tülita mõõda. Kül Triinu leidis et kuus hõbe lusikat puubusid ára, aga Juhan arwas, kes teab, ehk neid on kuhugi kõrvale unustatud ja tulevad jálle käte.

Tahtis Leena oma kiristi juute minna, kohre